

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кзз 59/05
07.04.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Новице Пековића, председника већа, Предрага Глигоријевића, Драгомира Милојевића, Николе Мићуновића, Анђелке Станковић, Драгана Јоцића и Зорана Таталовића, чланова већа и саветника Врховног суда, Гордане Маравић, записничара, у кривичном предмету против окривљеног АА и др, због кривичног дела неовлашћене производње, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 245. став 1. Кривичног закона Савезне Републике Југославије и др, решавајући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца, Ктз. 510/05 од 09. јуна 2005. године, подигнутом против правноснажне пресуде Врховног суда Србије у Београду Кж. I 839/02 од 24. децембра 2003. године, у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 422. став 3. Законика о кривичном поступку у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, окривљеног АА и окривљеног ББ, а у присуству браниоца адвоката АБ, дана 07. априла 2006. године, донео је

ПРЕСУДУ

УТВРЂУЈЕ СЕ да је захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца, Ктз. 510/05 од 09. јуна 2005. године, **ОСНОВАН**, па Врховни суд **УТВРЂУЈЕ** да је у пресуди Врховног суда Србије у Београду Кж. I 839/02 од 24. децембра 2003. године, повређен кривични закон у корист окривљених АА и ББ – члан 389. став 1. Законика о кривичном поступку.

Образложење

Пресудом Врховног суда Србије у Београду Кж. I 839/02 од 24. децембра 2003. године, уважавањем жалби бранилаца тада оптужених АА и ББ, преиначена је пресуда Окружног суда у Чачку К. 14/02 од 07. марта 2002. године, тако што је Врховни суд применом одредбе члана 355. тачка 3. ЗКП, ослободио од оптужбе АА и ББ да су радњама описаним под тачком 1 извршили кривично дело неовлашћене производње и стављања у промет опојних дрога из члана 245. став 1. КЗ СРЈ, АА да је радњама описаним под тачком 2 извршио кривично дело омогућавање уживања опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ СРЈ и ББ да је радњама описаним под тачком 3 извршио такође кривично дело из члана 246. став 1. КЗ СРЈ, јер није доказано да су оптужени извршили кривична дела која су им стављена на терет и одлучено да трошкови кривичног поступка падану на терет буџетских средстава.

Против ове пресуде захтев за заштиту законитости подигао је Републички јавни тужилац под бројем Ктз. 510/05 од 09. јуна 2005. године, због повреде одредбе Законика о кривичном поступку која се односи на овлашћење другостепеног суда да у седници већа преиначи првостепену пресуду (чл. 391. став 1. ЗКП) погрешно је означавајући као повреду одредбе члана 389. став 1. ЗКП, учињену у корист окривљених, с`предлогом да Врховни суд уважавањем захтева утврди да је пресудом Врховног суда Србије у Београду Кж. I 839/02 од 24. децембра 2003. године повређен кривични закон.

У одговору на захтев за заштиту законитости бранилац окривљеног АА адвокат АБ, предложио је да Врховни суд одбије захтев као неоснован и обавестио у том поднеску овај суд да је спречен да присуствује седници већа заказаној за 07. април 2006. године.

Врховни суд је заказао седницу већа у смислу одредбе члана 422. став 3. Законика о кривичном поступку којој није присуствовао уредно обавештен Републички јавни тужилац, окривљени АА и ББ који су уредно

обавештени, а такође ни бранилац адвокат АБ, па је у присуству адвоката ВВ размотрио списе кривичног предмета, те оценивши наводе захтева нашао:

Захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз. 510/05 од 09. јуна 2005. године, **је основан**, јер је пресудом Врховног суда Србије Кж. I 839/02 од 24. децембра 2003. године, повређен кривични закон и то одредба члана 391. став 1. ЗКП у корист окривљених АА и ББ.

Одредба члана 391. став 1. Законика о кривичном поступку гласи: другостепени суд ће уважавајући жалбу или по службеној дужности пресудом преиначити првостепену пресуду, ако утврди да су одлучне чињенице у првостепеној пресуди правилно утврђене и да се с обзиром на утврђено чињенично стање по правилној примени кривичног закона има донети другачија пресуда, а према стању ствари и у случају повреди из члана 368. став 1. тачка 5, 8. и 9. овог законика.

Образложење пресуде Врховног суда Србије у Београду Кж. I 839/02 од 24. децембра 2003. године, почев од треће стране па до датих разлога на страни четвртој, где суд аргументује своје правне закључке, да није доказано да су окривљени кривична дела извршили (па их ослобађа од оптужбе на основу одредбе члана 355. тачка 3. ЗКП), у суштини даје нову оцену доказа без одржавања главног претреса, па тако утврђује и ново чињенично стање (које је првостепени суд утврдио на други или чак супротан начин и које налази релевантним за пресуђење). Другостепени суд чак користи и формулацију "анализом напред изнетих чињеница ... нашао да нема доказа ...". Овакви закључци и аргументација за њих може се дати само након одржаног главног претреса пред другостепеним судом што даље значи да другостепени суд нема таква овлашћења у седници већа.

Одредба члана 391. став 1. истог Законика претпоставља да су одлучне чињенице потпуно и правилно утврђене (супротно произилази из образложења другостепене пресуде, односно управо да су одлучне чињенице неправилне и непотпуне), па би се с`обзиром на утврђено чињенично стање имала донети другачија пресуда, према правилној примени закона.

Поступајући на описан начин другостепени суд је повредио одредбу члана 391. став 1. ЗКП која не дозвољава промену чињеничног стања уколико се примењује, а другостепени суд је исту применио мењајући чињенично стање, у седници већа.

Тако је другостепени суд поступајући супротно наведеној одредби Законика, без одржавања главног претреса, утврдио ново чињенично стање, односно ценио доказе у другом светлу од оног из првостепене пресуде и учинио повреду кривичног закона у корист окривљених АА и ББ, а која је утврђена у овој пресуди, не дирајући у правноснажну пресуду Врховног суда Србије у Београду Кж. I 839/02 од 24.12.2003. године.

Због наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци пресуде, у смислу одредбе члана 425. став 1. Законика о кривичном поступку.

Председник већа-судија,

Новица Пековић, с.р.

Записничар,

Гордана Маравић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

